

Sygn. akt V CSK 560/17

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku H.D. i Z.K.
przy uczestnictwie „P” S.A. w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 8 czerwca 2017 r., sygn. akt II Ca [...] /17,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. stwierdza, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy H.D. i Z.K. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 8 czerwca 2017 r. Wskazali na naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwie zastosowanie art. 285 k.c. w zw. z art. 292 k.c. i w zw. art. 172 k.c., art. 3 k.c. oraz art. 172 § 1 k.c. w zw. z art. 292 k.c. Wnieśli o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Powołując się na art. 398⁴ § 2 k.p.c. oraz art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wnieśli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. Podali, że Sąd drugiej instancji niewłaściwie zastosował normę powstałą w drodze wykładni Sądu Najwyższego zapoczątkowanej w 2003 r. uchwałą III CZP 89/02, do oceny stanu faktycznego sprzed jej wykreowania, co stanowi rażące naruszenie art. 3 k.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza dostrzegalną od razu, na pierwszy rzut oka, trafność zarzutów tej skargi, a zatem stan, w którym każdy prawnik, bez przeprowadzania wnikliwej analizy, powinien dojść do wniosku, że zarzuty skarżącego są niewątpliwe, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe. Chodzi więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49) o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Ta bezdyskusyjna wadliwość kwestionowanego orzeczenia powinna być wykazana w wyczerpującym uzasadnieniu. W argumentacji skarżących nie ma jednak innych zarzutów poza brakiem akceptacji dla ukształtowanej już linii orzeczniczej Sądu Najwyższego dotyczącej służebności gruntowej o treści przesytu i służebności przesytu. Wskazywanie na, zdaniem skarżących, wadliwość wykładni, jakiej Sąd Najwyższy dokonał m.in. w uchwałach z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02 (OSNC 2003 r., nr 11, poz. 142), z dnia 7 października 2008 r. III CZP 89/08 (M. Prawn. 2014/18/980) i z dnia 22 maja 2013 r. III CZP 18/13 (OSNC 2013 r., nr 12, poz. 139), nie jest wystarczającą podstawą do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście

uzasadniona. Nawet gdyby przyjąć, że kwestia skuteczności w czasie wykładni sądowej, zwłaszcza Sądu Najwyższego, może budzić wątpliwości, z uwagi na brak regulacji w tym zakresie, to nie można uznać przyjętego przez Sąd drugiej instancji w tej sprawie stanowiska za oczywiście nieprawidłowe, jest ono bowiem jednym z możliwych do obrony poglądów.

Dodać należy, że zawieszenie postępowania kasacyjnego do czasu rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny sprawy P 10/16 nie jest możliwe z uwagi na brak ku temu podstawy prawnej (por. art. 398¹² k.p.c.).

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

aj

a.ł.